

gelse. Hertil bør ikke kræves, at husene er sammenbyggede; også rækker af villaer med haver, der grænser op til hinanden, må betragtes som tæt bebygget område i forhold til de veje, hvortil de har adgang. På den anden side bør hastighedsbegrænsning ikke gælde for bebyggelser med et mindre antal huse, uanset om disse er sammenbyggede.

Da det på visse veje inden for de områder, der er omfattet af hastighedsbegrænsningen, vil være ønskeligt af hensyn til afviklingen af trafikken at tillade en højere hastighed, foreslås det, at der gives justitsministeriet adgang til at træffe bestemmelse herom. Sådant bestemmelse vil kun blive truffet, hvor det efter vejens karakter skønnes forsvarligt, f. eks. for veje uden randbebyggelse eller med tilstrækkelig adskillelse mellem bebyggelse og kørebane, f. eks. ved brede fortov, cykelstier og skillebatter.

Til § 1, nr. 3-10.

De gældende regler om erstatningsansvar for skade forvoldt af motordrevne køretøjer indeholdes i færdselslovens §§ 65, 66 og 68. Hovedpunkterne i disse regler er følgende: Efter § 65, stk. 1, er den for køretøjet ansvarlige forpligtet til at erstatte skade forvoldt ved påkørsel, sammenstød, væltning eller andre lignende kørselsuheld eller ved en i motor eller beholder opstået eksplosion eller brand, medmindre det fremgår af omstændighederne, at skaden ikke kunne være afværget ved den agtpågivenhed og omhu, der udkræves ved benyttelse af motordrevne køretøjer, såvel i henseende til driften som i henseende til materiellet. Denne erstatningsregel betegner en fravigelse af almindelige erstatningsregler, for så vidt som det påhviler den for køretøjet ansvarlige at bevise, at der ikke er udvist manglende agtpågivenhed og omhu. På grundlag af denne regel har der udviklet sig en domspraksis, der pålægger de for motorkøretøjer ansvarlige et endog meget vidtgående erstatningsansvar. Det følger af § 65, stk. 2, at den strenge ansvarsregel i stk. 1 ikke finder anvendelse med hensyn til skade på gods og personer, der befordres uden betaling. For sådan skade, samt for skade, der er forvoldt på anden måde end anført i stk. 1, gælder ifølge stk. 3 de almindelige erstatningsregler. I henhold til § 66, stk. 1, påhviler det enhver ejer af et motordrevet køretøj at tegne en ansvarsforsikring på 60 000 kr. til hel eller delvis dækning af ethvert erstatningskrav i medfør af § 65, herunder krav i henhold til § 65, stk. 3, der — som nævnt — henviser til almindelige erstatningsregler.

I juli 1957 har et af justitsministeriet nedsat

udvalg afgivet betænkning om ændring af reglerne om erstatning for skader voldt ved brugen af motor-køretøjer og om tvungen forsikring til dækning af skaderne. Betænkningen, der indeholder et udkast til en lov om det nævnte emne, er afgivet efter forhandling med tilsvarende udvalg i Finland, Norge og Sverige, og man har gennem disse forhandlinger søgt at tilvejebringe i princippet ensartede udkast i de fire nordiske lande.

Efter det af udvalget udarbejdede lovudkast skulle der indføres en ordning, hvorefter den tvungne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer skulle dække skade forvoldt af motordrevne køretøjer, selv om ingen havde skyld i skaden. Denne bestemmelse ville medføre, at forsikringens ansvar blev løsrevet fra det personlige ansvar, således at forsikringen ikke ville få karakter af en ansvarsforsikring i traditionel forstand, d. v. s. en forsikring til dækning af det ansvar, en person kan pådrage sig ved skadevoldende handling, men snarere en lovpligtig forsikring tegnet til fordel for skadelidte.

Udkastet indeholder endvidere den regel, at skadelidtes eget forsætlige eller uagtsomme forhold vel — ligesom efter de gældende regler — kan medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen, men at nedsættelse dog ikke kan finde sted, når skadelidte kun har udvist ringe uagtsomhed.

Udvalget har desuden foreslået, at det i færdselslovens § 66, stk. 1, foreskrevne maksimum for den lovpligtige ansvarsforsikring forhøjes fra det nuværende beløb 60 000 kr. til 150 000 kr. for hver tilskadekommen eller dræbt person og 50 000 kr. for tingsskade forvoldt ved en enkelt begivenhed.

Endvidere foreslår udvalget, at ejeren (brugeren) i forhold til forsikringselskabet selv skal bære de første 200 kr. af den skade, der voldes ved enhver af forsikringen omfattet begivenhed, og at selskabet skal være pligtig at inddrive dette beløb.

De i de andre nordiske lande afgivne betænkninger indeholder udkast, der, når bortses fra forslaget om selvrisiko, vel i hovedprincipperne svarer til det danske udkast, men som dog på forskellige punkter afviger derfra.

Justitsministeriet har indhentet udtalelser om betænkningen fra præsidenterne for østre og vestre landsret, Den danske dommerforening, politidirektøren i København, Foreningen af politimestre i Danmark og Assurandør-Societetet. I ingen af de således tilvejebragte udtalelser anbefales det, at det foreliggende udkast søges ophøjet til lov. Fra østre landsrets side er det således udtalt, at værdien af udkastets gennemførelse så godt som udelukkende vil være, at der i de nævnte fire lande tilvejebringes en lovgivning, der på væsentlige punkter er over-